

for gjorde vi det? Fordi vi forudsatte, at hvis det var blevet vedtaget at nægte denne Lovs Overgang til 2den Behandling — og man maa jo gaa ud fra, at man, naar man stemmer for en Ting, saa ønsker, at det, som man stemmer for, skal ske — saa havde man, om jeg saa maa sige, brutalt afskaaret alle videre Forhandlinger om vore Skattereformer, og da vi ere virkelige Venner af Skattereformerne og gerne ville have dem fremmede, have vi søgt at undgaa, hvad der vilde være som en Faldgrube for hele denne Sag. Naar det ærede Medlem saa undrede sig over, at vi alligevel her stemme imod Dagsordenen, saa have vi begrundet det ganske kort i vor Betænkning dermed, at de tre Love, der nu ligge her oppe til Forhandling i den Skikkelse, som Folketinget har vedtaget dem, ere vi fuldt ud enige i, og vi kunne derfor ikke stemme imod disse Love, som vi netop acceptere. — Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) erklærede, at han ikke var bedrøvet, og særlig ikke, fordi der nu var Klarhed. Ja, Klarhed have vi ganske vist faaet, men Klarheden bestaar i, at vi have arbejdet i 4 Aar for at fremme nogle Love, som Befolkningen ønsker, og nu er det hele slaaet i Stykker, og vi ere kun henviste til et lille Haar af en Udsættelse, som vi ikke vide, hvorledes det vil komme til at gaa med. Det er den Klarhed, vi have faaet, men jeg tror rigtignok, at det er af den Slags Klarhed, som Vælgerbefolkningen i Almindelighed ikke sætter Pris paa.

Ordføreren (H. N. Hansen): Jeg beder bemærket i Anledning af den Ytring, som faldt i Dag fra det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) og det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen), at jeg har været i fuld Overensstemmelse med den højtærede Konsejlspræsident, hvem jeg takker for hans Udtalelser her i Salen i Dag, naar jeg sagde, at Grunden til det, som ligger for i Dag, er den, at Folketinget i Aar i Modsætning til sin tidligere Fremgangsmaade har vedtaget at forkaste Brændevinsskatloven. I mit første Foredrag bemærkede jeg udtrykkelig, at Stillingen havde været en anden, hvis Folketinget var gaaet den Vej, som det hidtil er gaaet i disse Sager. Jeg sagde, at jeg vel vidste, at der maaske vilde være forskellige Meninger i Flertallet her om, hvorledes man skulde stille sig, hvis Folketinget var gaaet den Vej, men at jeg holdt mig overbevist om, at hvis den Vej var bleven fulgt, havde man rolig forhandlet videre

om disse Love og søgt, inden Afslutningen skulde ske med Hensyn til de tre Love, som vi havde i vore Hænder, at naa en Overenskomst med Folketinget ogsaa med Hensyn til Brændevinsskatloven. Det havde været Stillingen her i Landstinget, hvis Folketinget var gaaet den Vej, som jeg her nævnedes, men den Vej gik man ikke i Folketinget. Jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at det var ikke blot Brændevinsskatloven, man nu sagde nej til. Nej, vi havde stillet os saaledes her oppe, at vi udtrykkelig begærede — jeg skal gerne frafalde Ordet: krævede — af Folketinget, at vi maatte blive ved at kunne, naar vi forhandlede disse Sager med Folketinget, have Adgang til at tage med under Overvejselsen Stillingen til en Brændevinsskatlov. Det ville ærede Medlemmer udtrykkelig kunne læse sig til, idet der i den Indstilling, som foreligger i Dag fra Udvalgets Side, bemærkes, at vi ønskede, at der skulde gøres Bestræbelser for at naa videre, og saa hedder det: „eller at der i alt Fald fra begge Tings Side gjordes de alvorligste Bestræbelser for at naa hertil“ — nemlig for at naa til et Resultat, som samlede disse fire Love, som vi beskæftigede os med, til en endelig Afgørelse. Det var det, vi attraaede, og det er dertil, Folketinget paa en, som jeg synes, meget hensynsløs Maade siger: Nej, det skal Landstinget ikke have Adgang til, vi sætte en Stopper for den Vej at gaa frem paa. Det er det, som har gjort, at der nu indtages en saadan Stilling, at Flertallet her i Øjeblikket er afskaaret fra at gaa videre med denne Sag.

Mere har jeg ikke at sige om Sagen selv. Min ærede paarørende her lige over for (Oct. Hansen) kom, ligesom jeg gjorde før, ind paa at tale om parlamentariske Kommissioner, og det er mærkeligt, hvor Frænder kunne se forskelligt paa en saadan Sag. For mig staar det saaledes, at naar der er en stor Sag, som skal fremmes, og især naar en ny Regering skal træde til, er det naturligt, at man siger: Lad os se, hvorledes denne Regering vil tage paa den Sag, og lad saa Rigsdagens Virksomhed hvile, indtil man ser dette Skridt fra den ny Regering. Det ærede Medlem siger: Nej, den Vej skulle vi ikke gaa mere her i Landet, og vi skulle ikke nøjes med at nedsætte en parlamentarisk Kommission i Folketinget, men ogsaa nedsætte en parlamentarisk Kommission i Landstinget; saa skulle de lave Tingene, som de bedst kunne. Det eneste Land, hvor jeg ved, at der har været saa mange Komiteer, er Polen,